

Per Stig Møller (KF):

Et folketings største forpligtelse er at sikre fred og frihed både for de levende og de kommende generationer. Den historiske dom er ubønhørlig over for enhver generation af politikere, som sætter begge dele til.

Vi har haft mange sikkerhedspolitiske debatter, der vidner om, hvor alvorligt også denne generation af politikere tager fredssagen. Vi må naturligvis tage friheden lige så alvorligt.

Fred kan man nemlig få på mange måder, bl.a. ved uden videre at give afkald på friheden. Frihed kan man derimod kun få på én måde: ved aldrig at tøve med at forsvare den.

At vise vilje til at forsvare sig er ikke det samme som at ville krig, tværtimod undgår man kun krig eller besættelse ved at vise denne vilje.

Formålet med nedrustningsbestræbelserne er følgelig ikke at opgive friheden, men at bevare freden med færrest mulige omkostninger for samfundet og mindst mulig risiko for, at en oprustningsspiral skulle gå over gevind. Først når ingen er i stand til at vinde en angrebskrig, er krig usandsynlig. Derfor tilstræber vi at få bragt krigspotentialet så langt ned som overhovedet muligt, og derfor har vi med glæde hilst INF-aftalen velkommen. Derfor er vi blevet opmuntret af de resultater, som er kommet ud af forhandlingerne om tillidsskabende foranstaltninger. Omfanget af militær er jo direkte proportionalt med omfanget af mistillid.

For at vurdere, hvor megen grund vi har til at nære mistillid, må vi først danne os et billede af den trussel, vi har pligt til at beskytte os imod, og det ser stadig ikke alt for godt ud. På trods af mange gode ord og mange forskellige forslag om at fjerne dette eller hint har USSR fortsat sin militære opbygning, alt imens NATO har reduceret sit militære potentiale. Den militære balance i Østersø- og nordområderne er blevet forskudt af Warszawapagten. Den har øget sin indsats og aktivitet betydeligt i vor del af Europa og ydermere udviklet enorme muligheder for at føre en kemisk krig, som vi andre ikke er i stand til, uden at denne ensidige tilbageholdenhed har fået USSR til at skrotte sit kemiske potentiale. Det er et eksempel på, hvor lidt vi får ud af ensidige tillidsskabende foranstaltninger.

Ser vi nu på de korrækkende a-våben, som forespørgslen drejer sig om, har NATO på få år skrottet 2.400. Ifølge de amerikanske vurderinger havde USSR 3.000 af dem i 1985, mens NA-

TO havde 1.400. I 1987 mener det tyske forsvarsministerium, at tallene er 1.288 for NATO's vedkommende, men 5.065 for Sovjets vedkommende. Dertil kommer, at et par tusinde af de sovjetiske atomsystemer også kan bruges til at sende os kemiske bomber i hovedet, som vi hverken kan forsvare os imod eller svare tilbage med.

Vi kan således konstatere, at den tænkepause, hvad angår modernisering af de korrækkende atomvåben, NATO har pålagt sig selv, er blevet udnyttet af Warszawapagten til at eskalere sit potentiale.

Hvis man ønsker status quo som optakt til en nedrustning, må vi erkende, at forholdet i 1987 ikke er som i 1985, da dagsordenen om de korrækkende raketter blev vedtaget, for slet ikke at tale om 1983, da Montebello-beslutningen blev til. Balance opnås kun ved, at begge parter holder samme niveau. Ubalance opstår, når den ene undlader at foretage sig noget, mens den anden part bygger op. Selv om NATO har erklæret kun at ville have så mange korrækkende atomvåben som nødvendigt for at forsvare Vesteuropa mod et angreb, har USSR konsekvent oprustet, og det selv om disse våben slet ikke truer USSR, men alene fortæller Warszawapagten, at dens hære kommer til at møde et defensivt atomforsvar, ifald de angriber os. Går man ikke til angreb, møder man aldrig NATO's atomraketter.

Ser vi nu på en sådan tænkt angrebssituation – og lad os håbe, at den aldrig bliver til noget, men det er vores pligt at beskytte landet også mod tænkte muligheder, for sæt de skulle komme – så afholder de korrækkende atomvåben en eventuel fjende fra at samle sine divisioner til et lynangreb, fordi disse raketter kan slå ganske store divisioner ud. Lad os derpå tænke os et Europa uden disse raketter, men med en fortsat konventionel sovjetisk overmagt. Her vil intet kunne forhindre denne overmagt i at gennemføre et dybtgående overraskelses- og lynangreb. Det er risikoen for at møde atomvåbenet, der afskrækker fra et konventionelt chancerytteri, og ingen skal i øvrigt forestille sig, at en moderne konventionel krig bliver mindre skadelig end en atomkrig; f.eks. kan vi jo få kemiske og bakteriologiske våben i hovedet.

Min konklusion på denne trusselsopfattelse er, at Vesteuropa nødvendigvis må beskytte sig med det fornødne antal korrækkende atomvå-